

kunne finde noget Landbrugsprodukt, for hvis Vedkommende det er Tilfældet.

Den højtærede Indenrigsminister forsvarede sig meget godt, som han altid gør — jeg har altid beundret den højtærede Indenrigsminister som Dialektiker —, men jeg vil alligevel sige, at selve Sagens Realitet er den, at en Maksimalfragtpris paa 140 Kr. pr. Ton for Majs eksisterer nu og har eksisteret i lange Tider. Den er foreløbig blevet nedsat med 20 Kr., for hvilket Valuta er ydet fra Regeringens Side i Form af gode Indrømmelser om frit Spil over den øvrige Linie. Jeg kan ikke have nogen som helst Følelse af Taknemmelighed overfor Skibsfarten og mener heller ikke, at Landbruget skal have det. Jeg vil tilstaa, jeg tror ikke, det fremmer de fremtidige Forhandlinger, vi skal have, at overdrive den Indrømmelse, der er sket fra Søfartens Side.

For saa vidt kan jeg være enig med det ærede Medlem, der nylig talte (Jørgen Jensen), og jeg beder den højtærede Minister nøjes med den dialektiske Sejr, han har faaet ved sit Forsvar, og ikke komme længere ind paa Realiteten. Overfor det ærede Medlem kunde jeg ogsaa tilføje, at Godsejerne har tjent mere end Bønderne, at Øboerne har tjent mere end de Bønder, der staar mig nærmest, de vestjyske rugdyrkende Bønder. De har utvivlsomt baaret deres Del af Offeret, forsaavidt der er Tale om Offer, men jeg vil gerne slaa fast, at det Offer, der er baaret, ikke er et positivt Offer, men en Mindrefortjeneste, og det forandrer jo Sagen noget. Med al den Sympati, jeg gerne vil staa med overfor de rugdyrkende Bønder — og jo ældre jeg bliver, desto mere kommer jeg til at tænke paa, at min Oldefar og Tipoldefar var Bønder — vil jeg dog sige, at jeg ikke kan være blind for, at det ærede 17de Medlem for Hovedstaden (Vilhelm Rasmussen) har Ret i, at selv de mest mishandlede Bønder er kommet ualmindelig godt fra Mishandlingen. De Herrer har lige udvist Gæstevenskab mod mig, og jeg kommer til at lønne deres Gæstevenskab daarligt ved at sige, at deres Levesæt, deres Bygninger, deres Tøj, kort sagt al Ting viste, at det i alt Fald ikke er rene Dragonader, der er udvist overfor dem.

Overfor det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup) vil jeg sige, at jeg synes ikke, han havde Ret, og jeg vil atter protestere mod den gale Fremstilling, at det er positive Forholdsregler, der har borttaget det sædvanlige Marked fra det danske Landbrug. Thi det, der er sket, er, at vi intet mere Hvedemel fik fra United States, ingen

Rug fra Tyskland og Rusland, ingen Majs og Foderkager fra Amerika, ingen Kopra og Jordnødder fra Polynesian og Afrika. At vi skulde have det, var Basis for vor Eksports Art og Opretholdelse i dens gamle Former, og det var Basis for, at vi kunde fodre vor Rug op og tage det fra Brødkornet. Det var intet Offer, som paa positivt Maade blev paalagt Landbruget fra de andre Klassers og Regeringens Side, lige saa lidt som et Haglvejr eller en Kastebyge er det. Det har været en Kalamitet, det indrømmer jeg, men det er intet positivt Indgreb fra de andre Klassers Side, som har hindret Landbrugets Udførsel til England.

Heller ikke synes jeg, det ærede Medlem fra Sæby har Ret i, at denne Kornlov vil stille Landbruget anderledes med Hensyn til Eksporten. Det ærede Medlem gaar selv ud fra, at Høsten udenfor Danmark neppe bliver god, i hvert Fald ikke i de krigsførende Lande, hvor der mangler saavel Mænd som Gødning og lignende. Og vi maa ogsaa gaa ud fra — det kan vi se af baade United States's og Englands Forholdsregler —, at de to Regeringen vil sørge for deres egne, inden de tillader Eksport, og denne vil de kun tillade under bestemte Betingelser. Det ærede Medlem var ogsaa ganske sikker paa — jeg forstaar, at det er hans Stilling —, at vi vedblivende skal have baade Udførselsforbud og Forbud imod Opfodring. Og jeg kan heller ikke indse, at vi, som et enkelt Medlem mente, kan undvære Ligning. Thi i samme Øjeblik vi har forskellige Priser paa Brød- og Foderkorn, men ikke har Tvangsligning, bliver Følgen, at der sættes Præmie paa det ikke at dyrke Brødkorn; den Erfaring har vi gjort i Begyndelsen af Krigen. Jeg kan derfor ikke forstaa, at ærede Medlemmer kan mene, at vi kan undvære en Ligning, naar vi har forskellige Priser paa forskellige Kornsorter.

Men tilbage bliver Spørgsmaalet om Priserne, og her vil jeg sige, at hvilken Pris vi end har, hvad enten vi sætter 10, 20, 30, 40 eller 50 Kr. pr. Tønde, indvirker det ikke paa den Mængde, der er til Raadighed til Fodring. Thi til Raadighed er vor Høst minus de 3 Mill. Tønder, og hvilken Pris vi end giver for de 3 Mill. Tønder, forandrer det ikke den Avl, vi har. Og til Raadighed er vor Import, som ogsaa bliver den samme, hvilken Takst vi end sætter paa de 3 Mill. Tønder, og hvis vi vil give Majs for det Korn, der tages fra Bønderne, kan jeg heller ikke indse, at dette forandrer det ringeste i den Import, der vil ske til Danmark. Thi det, der skal siges her, er, at det jo ikke er Maksimalpris eller den faste Pris, det, at